

Pris kr. 0,50

SOVJET-ledernes

forhold til

USA-imperialismen.

OPPLEGG TIL DEBATT OM SOVJETS-
STILLING TIL FOLKENES KAMP FOR
FRIGJØRING I VIETNAM OG ANDRE
STEDER I VERDEN.

UTGITT AV DEN NORSKE SOLIDARITETSKOMITE FOR VIETNAM,
IDUNSGT. 5, OSLO 1.

INNLEDNING

Dette skrivet er ment som et opplegg til debatt om Sovjets rolle i den kamp verdens undertrykte folk fører mot USA-imperialismen. Hvor står Sovjet, støtter de folkenes kamp, eller inngår de kompromisser med USA-imperialistene som hindrer folkenes frigjøring? Dette viktige spørsmål kan Solidaritetskomiteen for Viet Nam, som anti-imperialistisk front ikke unnlåte å ta opp.

Både fordi det har stått sentralt i den alminnelige debatt, men særlig fordi det går på vår grunnleggende oppgave; å bekjempe USA-imperialismen og dersom Sovjet hjelper USA mot verdens undertrykte folk, er det vår oppgave å avsløre dette.

I Sverige har denne debatt pågått ei tid og resultert i en artikkel i Vietnam-bulletinen. Vi trykker denne artikkelen opp i sin helhet, da vi mener det kan være nyttig informasjon det synet de har på Sovjet.

Det har også vært diskutert om vi kanskje burde trykke en artikkel i FOR VIETNAM, som går på Sovjets anti-imperialistiske rolle.

Men da en slik artikkel sjølsagt skal gi uttrykk for det syn gruppene, etter grundig debatt, har på dette problemet, er det viktig at alle gruppene sender inn sine kommentarer, hvor de klargjør sitt syn på Sovjets rolle i folkenes frigjøringskamp.

Videre bør de skrive sin mening om en artikkel i FOR VIETNAM, og eventuelt hvilken utforming en slik artikkel bør få.

Solidaritetskomiteen for Vietnam.
(Styret)

Liv Sissel Holmberg

Fra den svenske Vietnam-bulletinen nr 3 1968.

USA/SOVJET MOT VERDENS FOLK.

Natten til den 21. august kastet Sovjetunionen en halv million soldater inn i Tsjekkoslovakia og okkuperte landet. Landets ledere ble henet til Moskva, folkets motstand mot okkupasjonen ble besvart med brutale metoder, ca 30 personer ble drept og flere hundrede såret. Reaksjonen mot dette var stor verden over. Massemedia og regjeringen var fort på plass og fordømte okkupasjonen, forskjellige avtaler om kultur og idrettsutveksling med Sovjetunionen ble umiddelbart annullert.

Samtidig bedriver USA en angrepskrig som har vart flere år i Vietnam. De amerikanske flyene øser hundrevis av bombelaster pr. dag over landets nordlige del. I den søndre delen av landet har de over en halv million soldater, deres fly spyr gift over den dyrkede jorden! napalm- og fosfor-, magnesium- og splintbomber over kvinner barn og gamle. De brenner ned byer og landsbyer, og transportere familiene til konsentrasjonsleire. 100000-vis av mennesker er blitt myrdet, torturert og pint ihjel.

Men massemedia og regjeringen i Sverige forsøker å tie ihjel USAs forbrytelser i Vietnam. Regjeringen har ikke fordømt USAs angrepskrig. Gjennom sin taushet har de forrådt Vietnams folk og stilt seg på USA-regjeringens side, og ennå er ingen avtale om idrettsutveksling med USA blitt annullert. Enda krever det store flertallet av det svenske folket at USA umiddelbart skal trekke seg ut av Vietnam. Det er med denne stats (USAs) regjering at Sovjetlederne helt siden slutten av 50-årene har vært fast bestemt på å samarbeide med og inngå fredelig sameksistens med. Dermed har Sovjetlederne i praksis godkjent USAs forbrytelser over hele verden, for den motytelse at USA aksepterer Sovjetregjeringens kontroll over Østeuropa. På denne måten har disse stormaktene besluttet å dele verden mellom seg. USA får en stor del av kaka og Sovjet en liten mens verdens folk får sitte under bordet og vente på å få en tilfeldig bit tilslengt. Ulike slag overenskomster om vennskap og samarbeid har i den fredelige sameksistensens navn blitt til en stadig strøiere strøm i løpet av 60-årene.

I 1960 sluttet Sovjet seg til det internasjonale diamantsyndikatet (dominert av USA, England og Sør-Afrika), noe som overlot alt salg av Sovjetunionens diamantproduksjon i syndikatets hender. Sovjets store diamantforekomster hadde kunnet bryte syndikatets monopol, men Sovjetregjeringen tillemper tydeligvis "den fredelige sameksistensen" også på dette området.

I 1960 brøt plutselig og uten varsel Sovjetlederne alle overenskomster om materiell bistand til Kina, for ikke å gjenoppta den, mens den gavmilde hjelpen til fascistregimet i Indonesia fortsetter. I Latin-Amerika driver Sovjetregjeringen siden lang tid tilbake en handels- og bistandspolitik som holder de korruperte militærjuntaene under armene.

I 1963 inngikk Sovjetlederne Moskva-avtalen om delvis stans for kjernevåpenprøver, med USA og England. Avtalen forbød kjernevåpenprøver, men gjorde unntak for underjordiske prøver. Denne avtalen var meget beleilig for USA, som helt siden begynnelsen av 1960-tallet konsentrerte sin kjernevåpenutvikling om små kjerneladninger beregnet på lokale kriger, og på å brukes til politisk utpressing. Ikkespredningsavtalen av 1968 innebærer at USA og Sovjet har kommet overens om ikke å dele sine kjernevåpenlagre med andre land, samtidig som de gir hverandre helt frie hender til selv å utvikle og masseprodusere sine atom- og hydrogenbomber.

Sovjetunionen eksporterte tidligere krom til Kina. Sovjetlederne har nå stoppet denne eksporten, mens de istedet har begynt å selge store mengder av denne varen til USA. Krom brukes i mange viktige legeringer og har stor militær betydning. Et amerikansk militærfly av typen DC-8 var den 30/6 1968 på vei til Vietnam fra USA. 214 soldater satt i flyet som skulle mellomlande i Japan. Det kom imidlertid ut av kurs og ble tvunget til å lande på Kurilene som er Sovjetisk territorium. USA-myndighetene kontaktet umiddelbart Moskva-lederne. Midt på natten ringte USAs utenriksminister Rusk til Sovjets ambassade i Washington for å diskutere denne saken. Dagen etter besøker USAs ambassadør i Moskva den sovjetiske utenriksministeren Gromyko, Kosygin og forsvarsminister Gretsjo for "uformelt" å diskutere DC-8-eren, som var på vei for å forsterke USAs aggresjon i Vietnam. I nattens løp sendte USA en note til Sovjet-ambassaden i Washington og forlangte en "umiddelbar frigiving av flyet, besetningen og passasjerer". Etter ytterligere overlegninger ble flyet frigitt, og etter en mellomlanding i Japan fortsatte det til Vietnam. Denne handling av Sovjets ledere har tilogmed forbauset USA-myndighetene. Etter å ha hørt nyheten sa en talsmann for utenriksdepartementet at de "ønsker denne utviklingen velkommen". I følge pressesekretæren i Det Hvide Hus var man "tilfredse" med dette forsvaret mot vietnameserne.

Då Sovjetregjeringen invaderte Tsjekkoslovakia med 500 000 soldater medførte det ingen særskilt reaksjon fra USAs side, hvilket bekrefter meldingene i nyhetsmedianene som sa at USA-regjeringen flere uker i forveien var blitt informert om okkupasjonens hensikt.

Det bør derfor ikke forundre noen at Sovjetlederne i USAs selskap har forkastet sine progressive forsetter om støtte til folkene i deres kamp for frihet og selvstendighet. De uttaler store ord om å stoppe de reaksjonære og imperialistiske kreftene, men hver dag forråder de folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika gjennom handels- og bistandsavtaler med reaksjonære og fascistiske regimer, formaninger om passivitet til progressive bevegelser og direkte gjennom sitt samarbeid med USA-imperialistene. Med angrepet på det tsjekkoslovakiske folket har Sovjetlederne åpent trått fram som undertrykkere av et lite folk.

Vi gjengir første del av en artikkel i Dagbladet 14. januar 1969:

- USA SAMTYKKET I AUGUST-INVASJONEN.

MOT Å FÅ FRIE TØYLER I VIETNAM, HEVDER JUGOSLAVISK PROFESSOR.

Fra vår Bonn-korrespondent Jon-Hjalmar Smith.

Tsjekkoslovakerne burde ha forsvart seg mot det russiske angrepet 21. august i fjor, hevder den udoktrinære jugoslaviske Tito-biograf og professor Vladimir Dedijer.

Når et land har en godt rustet hær et det denne hærens fordømte plikt å skyte på enhver som overskrider landets grenser. Tsjekkoslovakerne ville stått bedre nå hvis det var falt bare et eneste skudd. Jeg har den største respekt for det tsjekkoslovakiske folkets passive motstand, - dets eksempler er av stor betydning for den passive motstands ånd over hele verden. Men for meg som tidligere partisan og oberst er det ganske enkelt utenkelig at en hær ikke forsvarer et land, sier han i et intervju med det vest-tyske nyhetsmagasinet Der Spiegel.

Dedijer tror at truselen om den militære intervensjon i Jugoslavia langt på vei er avhengig av hemmelige overenskomster mellom USA og Sovjetunionen.

De to supermaktene tenker kanskje igjen på en nyoppdeling av verden. De ledende krefter i USA fant seg sikkert helt åpenbart i invasjonen i Tsjekkoslovakia...

...samtykket stilltiende? spør Spiegel-intervjueren.

Ja, Sovjetunionen gir amerikanerne frie tøyler i Vietnam. For meg er dette faktum høyst smertelig, jeg anser det for ethvert menneskes moralskes plikt å kjempe mot det. Det ville være svært farlig å undervurdere renkespillet mellom amerikanerne og sovjet-russerne. De har mye mer til felles enn vi forestiller oss... de har langt større tillit til hverandre enn for eksempel til Europa, forklarer Dedijer.

OPPLYSNINGER OM SOVJETS UTENRIKSPOLITIKK.

MALAYSIA.

I november 1967 anerkjent Sovjet den av USA-imperialismen og England sammensnekrde staten "Malaysia". For at landet (dvs. den nåværende pro-amerikanske Rahman-regimet) ikke skulle falle sammen, gjorde Sovjet et kjenpeinnkjøp av tinn og gummi på drøye 1,2 milliarder sv.kr. Innkjøpet kom meget beleilig for regimet, og det lyktes i å komme ut av den økonomiske krise som landet hadde vært inne i i hele 1967. Sovjetlederne har også inngått et intimt samarbeid med de reaksjonære lederne i Singapore. I november i fjor ble det f.eks. dannet et kommersielt foretak, "Singapore-Sovjet Shipping Agency Ltd." Sovjetlederne slår seg altså sammen med disse reaksjonære som handelskompanjonger, Mens folket i Singapore og "Malaysia" samler seg til en geriljakrig og frigjøringsbevegelsene vokser seg stadig sterkere.

(Malaya Bulletin 7-67.)

INDONESIA.

I Indonesia oppførtes det et underlig skuespill. Med hjelp fra USA-imperialistene startet den indonesiske hæren i 1965 et blodbad av nesten ubegripelig omfang på kommunister og progressive. Etter at fascismen kom til makten har man erstattet de utenlandske firmaenes "tap" ved tidligere nasjonaliseringer og konfiskasjoner. I de fleste tilfelle har nasjonaliseringa blitt opphevd og de utenlandske foretakene har fått rett til å fortsette utplyndringa av det indonesiske folket. Suhartoregimet hadde (og har) store vanskeligheter med å bekjempe den stadig sterkere geriljavirksomheten på f.eks. Java, som krever store utgifter, og samtidig kunne betale ut "erstatning" til de utenlandske firmaene. Men man fikk hjelp fra Sovjet til å ruste opp armeen, kraftverk installert i en ubåtbase, fly av typen MIG-21, og framfor alt helikoptre som brukes til å angripe geriljan og til slutt mere konvensjonelle våpen. Sovjetlederne har også forlenget tidsfristen for tilbakebetalingen av et kjempelån på 4 milliarder sv.kr. Disse transaksjonene pågår hele tiden, mens geriljavirksomheten øker og Suhartoregimet griper til de mest bestialske metoder for å slå ned folkereisningen.

(Indonesia under Fascism.)

INDIA.

I India fører befolkningen en hard og bitter kamp mot den reaksjonære regjeringa. Fattige bønder i Maxallan gjør opprør på grunn av at de ble drevet bort fra jorda. I 1967 fant det bare i mars-juni sted 220 opprør mot regimet.

I Bihan var det store kamper i 1967. Naga-folket og Mizo-folket har også gjort motstand og ført hard kamp mot den reaksjonære regjeringa.

Overalt har folkets oppstand blitt slått ned brutalt av militære og politivesen.

I denne situasjonen leverer Sovjet hjelp til regjeringa i form av militært utstyr etc. som kan settes inn for å motarbeide folkets kamp.

I Aftenposten 14/9-67 skriver Johnny Floodman fra Moskva:

"Forbindelsene mellom Sovjet-republikken og India er for tiden meget gode, og det foregår livlig utveksling på mange områder. Sovjet har til og med forsynt den indiske hær med våpen, først og fremst fly av typen Antnov-12 og Iljusjin-14."

I MacNamaras bok "Om sikkerhet" s.37, står følgende:

"Foruten at give tilsagn om indsats på ialt 300 mill.dollars i Indiens Fjerde Plan, har Sovjetunionen påtaget sig at dække endel af dets militære behov."

USA-imperialismens talsmann Robert MacNamara roser også "Sovjet-lederne for deres stort sett konstruktive holdning", i utenrikspolitiske spørsmål:

MacNamara: "Om Sikkerhed" s.27:

"Samtidig indbefatter Moskvas indsats gjennom de sidste fem-seks år det sovjetiske initiativ for at skabe fred mellom Indien og Pakistan i 1965, og Sovjetunionens stort sett konstruktive holdning under den laotiske krise og den kinesisk-indiske grænsekrig.

De sovjetiske ledere har også vært rede til at pådrage sig den stadige udskældning fra kinesisk side under deres forhandlinger med os om en traktat om standsning af udbrødelse til andre makter af nukleare våben. Dette er kun et par eksempler, men de belyser blandingen af konflikt samarbeide i Sovjetunionens forhold til den ikke-kommunistiske verden". (Vår utheving.)

ER DA DETTE VIRKELIG SOVJET-LEDERNES POLITIK?

For å undersøke dette, kreves det at vi trekker fram konkrete eksempler fra Sovjet utenrikspolitikk etter 2.verdenskrig. En liten pekepinn på viktigheten av vår analyse får vi imidlertid ved å se på hva sovjetiske og amerikanske ledere og avis kommentarer sier om disse sakene.

Den amerikanske monopolkapitalens ledere sier om Sovjets ledere:

"Kruksjov er Vestens beste venn i Moskva." (Time.)

"Sovjets statsminister Nikita Kruksjov oppfører seg som en amerikansk politiker." (Harriman)

"Kamerat Kruksjov er alt i alt, så vidt vi kan se, den beste statsministeren Russland har hatt. Han tror uforfalsket på fredelig sameksistens". (Time and tide)

"Vi trenger et mye bedre våpen enn H-bomben, og dette hedre våpenet er fredelig samarbeid." (Kennedy)

USA-imperialistene søker i den fredelige sameksistensens navn å hindre Sovjet i å hjelpe undertrykte folk.

MacNamara sier i "Om sikkerhet" s.26:

"Siden 1962 har russerne i almindelighed anlagt en mindre militant holdning end Rødkina, selv om de vedblir med at bekrefte deres støtte til det, de kalder "nationale befrielseskrige". Den sovjetiske ledelse har vist en vis tilbakeholdenhed i sin støtte til Vietnam og i støtten til oprørsbevegelser i en del andre områder af verden." (Vår utheving)

Den amerikanske politikken i dette spørsmålet er ganske klar. Det de amerikanske imperialistene kaller fredelig sameksistens betyr: Folk under imperialistisk undertrykkelse har ikke lov til å slåss for sin frihet, hele verden må få samme samfunnssystem som det "frie" Amerika. Sovjet-ledernes form for fredelig sameksistens passer USA-imperialistene utmerket.

Hva skriver så den sovjetiske pressen og hva sier de Sovjetiske lederne om de amerikanske?

I boka "The native forces of US Foreign policy" utgitt av Det sovjetiske vitenskapsakademiets institutt for verdensøkonomi og internasjonale forbindelser, heter det:

"Kampen mellom de to tendensene i utenriks- og militærpolitikk, den eventyrlystne og aggressive på den ene siden og den sindige og fornuftige på den andre siden - utvikler seg stadig blant de virkelige herskerne i USA".

"Kampen har utviklet seg til det ekstreme mellom de to tendensene i amerikansk utenrikspolitikk. De to tendensene, dvs. de to gruppene i amerikansk samfunnsliv, på den ene siden de ultrareaksjonære og utemmede aggressive, og på den andre siden de moderate og nøkterne som er innstilt på fornuftig godkjenning av maktbalansen som nå har tatt form og på fredelig sameksistens."

Hva som mentes med moderate ledere får vi seinere vite når de skriver om Eisenhower at han representerte "mer moderate sirkler, som ikke var villige til å sette sine eventyrdoktriner ut i praksis, og risikere en storkrig"

Om Kennedy:

"Presidenten var populær blant folket" som hadde "et anstrøk av visjon og en nøktern tilnærming til de brennende internasjonale problemer", - som "forsto muligheten og nødvendigheten av fredelig sameksistens".

Om Johnson:

"- en forsiktig og mer moderat politiker" som "ikke vil gi etter og begå politiske risikoer", som har "et absolutt mandat fra folket til å gjennomføre en politikk rettet mot å konsolidere freden og likvidere den "kalde krigen" og mot tilnærming mellom Sovjet og USA".

"De herskende klasser i USA begynner å forstå på den ene eller annen måte at fredelig økonomisk kappestrid er det avgjørende frontavsnittet for kamp mellom klassekreftene i verden i dag". I "atomalderen" - "kan bare en gal person eller en som vil begå selvmord ty til krig som et politisk middel" og "USA-regjeringen har i mange tilfelle vist et ønske om kompromiss".

Forutsatt fredelig sameksistens:

"Konkurransen mellom de to sosio-økonomiske systemer og den ideologiske kampen mellom de to hovedmotsetninger på den internasjonale arena vil utvide seg til bred økonomisk, diplomatisk, vitenskaplig og kulturell konkurranse, og samarbeide uten blodige sammenstøt og kriger".

"Forbindelsen mellom Sovjet og USA, forbindelsen mellom de to største makter i verden, er aksene i verdenspolitikken, hovedfundamentet for internasjonal fred."

"De to stormaktene - Sovjet og USA - har et spesielt ansvar for verden og menneskehetens skjebne."

"Sovjet-unions arbeid for fred og samarbeid med de Forrente stater, i forståelsen av at Sovjet-amerikanske forbindelser er hovedsaken i den nåværende verdenspolitikk og i spørsmålet om krig og fred".

Et

"uhyre viktig trekk i de Sovjet-amerikanske forbindelser" er "de to lands felleskap i nasjonale interesser".

"Utenom den svarte flekken, USAs deltakelse i militærintervensjonene mot Sovjet-Russland fra 1918-20, har russisk amerikanske og sovjet-amerikanske forhold ikke blitt formørket av noen militære konflikter eller kriger."

"Også i nåtida finnes det ikke noen territoriale eller økonomiske uoverensstemmelser eller konflikter som støter sammen, verken i verdensmålestokk eller i noen regional målestokk."

Fra boka "the USSR AND THE USA. THEIR POLITICAL AND ECONOMIC RELATIONS" henter vi følgende sitater:

"Sovjet-amerikanske forbindelser under den andre verdenskrig skapte fordelaktige forutsetninger for den endelige slutten på den urealistiske og kortsiktige førkrigspolitikken til de herskende klassene i USA overfor USSR og for utviklinga av fruktbare Sovjet-amerikanske forbindelser i etterkrigstida."

"De mer langsiktige og nøkterne representanter for innflytelsesrike kretser i USA uttaler seg til fordel for en mer realistisk utenrikspolitikk". De "ser klart at i den nåværende internasjonale situasjon er den eneste akseptable basis for samarbeid mellom Sovjet og USA, fredelig sameksistens og kappestrid på det økonomiske, vitenskaplige, teknologiske, teknologiske og kulturelle området og på andre områder".

"Kommunistpartiet i Sovjet-unionen og Sovjet-regjeringa har alltid tillagt normaliseringa av forholdene mellom USA og Sovjet stor betydning, og gjør fremdeles det."

Uttalelse fra Krutsjov på den 21. partikongressen:

"Normaliseringa av den internasjonale situasjonen kunne bli hjulpet i avgjørende grad gjennom en forbedring av forholdet mellom Sovjet og Amerikas forent stater, som ~~som~~ stormakter har et særskilt ansvar for den generelle fredens skjebne."

Sitat fra tale av Krutsjov på den Sovjet-Indiske vennskapsfylking 8. sept. 1961:

"I sin helhet avhenger den internasjonale situasjon i en stor grad av forholdene mellom Amerikas forent stater og Sovjet-unionen".

N.S. Krutsjov og L.I. Bresjnev: Nyttårshilsen til president Kennedy 30. des. 1961:

"Historien har pålagt våre to folk et stort ansvar for verdens skjebne".

La oss se på flere sitater fra Sovjet-ledere når det gjelder samarbeidet Sovjet-USA.

"De to største moderne maktene, Sovjet-unionen og USA, har lagt alle land i verden langt bak seg". (Yakovlev)

"Hver av disse to maktene leder en stor gruppe nasjoner - Sovjet-unionen leder verdenssosialismen og USA den kapitalistiske leiren". (Yakovlev)

"Vi (Sovjet og USA) er de sterkeste land i verden og hvis vi går sammen om fred, kan det ikke bli krig." (Krutsjov)

"Hvis det blir gjort en avtale mellom N.S. Krutsjov, lederen for Sovjetregjeringen, og John F. Kennedy, presidenten i USA, så vil det bli en løsning på de internasjonale problemene som menneskehetens framtid avhenger av". (Gromyko)

Hvordan kan det være slik at millioner av folks kamp mot undertrykkelse kan avhenge av en manipulasjon mellom lederne i USA og Sovjet? Når har USA, verdens krigshissende nasjon nr 1, fått "avbalanserte" ledere som kan "unngå" imperialismens aggressive natur og bestemme fred for verdens folk?

Hvafår sovjetiske ledere til å si dette samtidig som folket i Vietnam og andre deler av verden fører en innbitt kamp mot USA-imperialismen?

EN HELT NY SITUASJON ?

Begrunnelsen for denne politikk gir sovjetlederne ved at de påstår at vi i verden i dag har en helt ny situasjon som har forandret de gamle tesene om krig og fred. Grunnen til denne nye situasjonen er i hovedsak oppfinnelsen av atombomben og utviklinga av andre atomvåpen.

De mener at p.g.a. atomvåpen må undertrykte folk unnlate å reise seg til en rettferdig kamp mot undertrykkerne da, som de selv sier "en hvilken som helst liten krig kan starte en verdenskrig", og "idag kan enhver krig, selv om den starter som en ikke-atomkrig, utvikle seg til å bli en ødeleggende atomkrig". Derfor må vi være forsiktige "så vi ikke ødelegger Noahs ark - kloden vår".

Krutsjov sa:

"Vi (USA og Sovjet) er de sterkeste maktene i verden, og hvis vi blir enige om fred, så kan det ikke bli noen krig. Hvis en eller annen galning skulle ønske krig, trenger vi bare å riste på fingeren for å gi ham en advarsel".

SUKP-lederne mener altså at det idag, for å forsvare verdensfreden, ikke lenger er nødvendig med en bred front av alle fredselskende krefter mot imperialismen, men bare at de to "supermaktene" USA og Sovjet samarbeider om verdensproblemer. USA-lederne gir også klart uttrykk for sin tilfredshet med dette syn.

MacNamara. "Om sikkerhed" s.24:

I årene siden Den anden Verdenskrig har De forenede Stater verden over utviklet et spektrum af interesser uden sidestykke i historien. En af grundene til det er, at De forenede Stater har lært meget om de nukleare våbens realiteter, derunder deres begrænsninger som redskab for politikken. Nogle af disse realiteter har måske omsider gjort indtryk på sovjetiske ledere, navnlig siden konfrontationerne over Berlin og Cuba i 1961 og 1962. I hvert fald har de ikke gentaget sådanne direkte og meget farefulde udfordringer til fundamentale amerikanske interesser". (Vår utheving)

ER DET NOEN NY SITUASJON FOR VERDENS UNDERTRYKTE FOLK?

Hvis det syn som Sovjetlederne hevder var riktig, og det er en slik ny situasjon", må dette innebære at oppfinnelsen av atomvåpen betød en forandring for verdens undertrykte, at den kunne være til en hjelp i deres kamp, eller at truselen fra den resulterte i at undertrykkinga opphørte.

Men det er jo ikke tilfelle. Folket i Vietnam og andre deler av verden lever fortsatt undertrykt av USA-imperialistene. Og i en frigjøringskrig, kan ikke folket bruke atomvåpen i sin kamp, siden det ikke er noen klar front mellom de to sidene, og kampen foregår midt blant folket. Sjølsagt kan imperialistene bruke atomvåpen mot folket for å knuse opprøret, men for de undertrykte er de ikke til noen hjelp.

Situasjonen for de undertrykte er derfor den samme, og deres opprør og kamp mot imperialistene og deres lakeier er like nødvendig og rettferdig nå som tidligere.

Oppfinnelsen av atomvåpen endrer ikke situasjonen for de som er undertrykt, det er for undertrykkerne den er ny i den forstand at de har fått et nytt våpen for å hindre folkenes rettferdige frigjøring.

HVORDAN VINNE FRED I ATOMALDEREN ?

Vinner man i det hele tatt fred ved å gi etter for imperialistene? Nei, selvsagt ikke! Verdensfreden kan bare vinnes gjennom hard kamp av menneskene i alle land og ikke ved å be imperialistene om den.

Freden kan bare vinnes gjennom å stole på folkene og alltid stå fast imot imperialismenes aggresjonsplaner.

Lederne som SUKP mener at en slik kamp mot imperialismen vil føre til økt internasjonal spenning. I følge deres logikk, skal man tillate imperialistene å begå aggresjon og true andre, men ofrene for imperialismen skal ikke tillates å slåss. Imperialistene skal tillates å undertrykke andre, men de som blir undertrykt skal ikke kunne ta igjen.

Økt internasjonal spenning er et produkt av imperialistenes aggresjonspolitik. Verdens folk må selvsagt kjempe hardt mot imperialistenes aggresjon og trusler. Virkeligheten har vist at det bare er gjennom harde kamper at imperialistene trekker seg tilbake, at det kan bli "avspenning i verden". Stadige tilbaketrekninger overfor imperialistene leder bare til å øke deres aggresjonslyst. Jo mere lederne for SUKP trekker seg tilbake overfor imperialistene, jo mere de ber om fred, desto større appetitt vil imperialistene få! Skal man virkelig forsvare verdensfreden, så kan man bare gjøre det ved stadig å avsløre imperialismen, og å organisere stadig flere mennesker til kamp mot imperialistene som står under ledelse av USA. Det er nødvendig å stole på den voksende styrken til frigjøringsbevegelsene i de undertrykte nasjonene og på alle fredselskende folks kamp, samtidig som man må søke å forene disse til en enhetlig front mot USA-imperialismen og dens lakeier.

Når lederne i SUKP bruker kjernevåpen for å hindre hjelp til frigjøringsbevegelser, så hjelper de USA-imperialistene. De bruker kjernefysisk utpressing til å skremme de undertrykte massene fra å kjempe for frigjøring og sier at "en liten gnist kan tenne en verdenskrig". På den måten kan USA fritt begå aggresjon mot verdens folk.

Denne politikken står ikke bare i motsetning til politikken om en enhetlig front mot USA-imperialismen, men den forsøker å likvidere denne fronten. Dette er en politikk som tjener USAs "globale strategi". Dette er ikke veien til fred i verden, men sjølve veien rett imot krig.